

som Følge af modtagne Saar, ikke mindre end 75,000 Mand, det vil sige $\frac{1}{4}$ af den hele Styrke — men jeg vil kun nævne vore egne Forhold. Det hedder derom i dansk militairt Tidsskrift for 1866: „Hos os“ — da det kun er et Par Linier, skal jeg med den høitærede Formands Tilladelse oplæse dem — „var i sidste Krig paa de faste Lazarether 2,716 Saarede, men 31,575 Søgne, hvoraf døde 1,069. Af de 31,575 Søgne bleve helbrede 27,827, og erklæredes tjenstdygtige 2,657, medens der døde 756. I en saa kort Krig ere 34,291 Saarede og Søgne en betydelig Deel af en Hær paa høist 40,000 Mand.“ Det er endvidere bekjendt, at i Slutningen af Mars 1813, førend endnu noget fjendtlig Sammenstød havde fundet Sted, havde den 110,000 Mand stærke preussiske Armee ikke mindre end 10,000 Søgne. Jeg kunde forfølge dette Punkt yderligere, men jeg finder det ikke nødvendigt, idet jeg blot skal sige, at den Afgang, som strax finder Sted ved en Hærs Mobilisering — eller i alt Fald kort Tid efter — er saa betydelig, at man bør lade Bataillonernes Krigsstyrke være 1,000 Mand. Jeg veed vel, at den høitærede Minister yttrerede, at man ved Erstatningsmandskab kunde supplere Bataillonerne; men hvorfor skal man saa ikke hellere strax organisere Bataillonerne saaledes, at de strax faae den Styrke, som man mener, de bør have, saa at Agangen ikke bliver altfor sølelig? Man har i Preussen, som jeg forresten ikke gjerne vil paaberaabe mig, sagt — og det finder jeg ganske vigtigt —: Vi organisere vore Batailloner paa 1,000 Mand, for at kunne have 800 Mand under Baaben.

Jeg maa dernæst berøre Cavalleriet. Hvad dette angaaer, da har den høitærede Krigsminister ogsaa i Motiverne yttrret Afkilligt, som jeg ikke kan lade henstaae uimodsagt. Den høitærede Minister synes nemlig at ville gjøre megen Brug af denne Cavalleristyrke, der er forholdsvis ringe, det vil sige, i Forhold til hele Hærens Styrke, ikke i Forhold til Fi-

nantserne. Han vil nemlig have Cavalleriet anvendt til Forposttjeneste, til langtudgaaende Patrouilleringer, til under et staaende Slag at fikke vore Fløie mod Dmgaaen, til at dække vort Tilbagetog og til at forfølge en slagen Fjende. Det er tilvisse mange store og vigtige Opgaver for et Cavalleri, men for at kunne opfylde alle disse Hverv maatte det være stærkere. Saa rigtigt det imidlertid kan være, i store Stater, hvor man har store Hære, og hvor Cavalleriet udgjør $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{5}$, ja, endog $\frac{1}{4}$ af den hele Styrke, at stille saadanne Forbringer til Cavalleriet, saa urigtigt er det at ville forlange det Samme under vore reent defensive Forhold. Hvad Sylland angaaer, da ligger jo denne Provinds nu aldeles aaben, og jeg troer ikke, at vi nogensinde ville kunne forsøge paa der at yde en indtrængende Fjende Modstand, eller at Sylland nogensinde kan blive forsvaret ved et Frontalforvar. Man maa tværtimod der anvende ganske andre Midler, som jeg ikke her skal berøre. Vi kunne saaledes ikke forsvare Halvøen paa denne Maade. Hvad nu de langt udgaaende Patrouiller angaaer, da er det rigtigt, at Cavalleriet dertil er det ene nødvendige Baaben. Hvad angaaer den staaende Forposttjeneste, som man holder paa, idet man siger, at det er bekjendt for Enhver, at den maa besørge af Cavalleriet, saa siger jeg tværtimod, at, vil man have Cavalleriet ødelagt, skal man blot anvende det til staaende Forposttjeneste, saa vil det snart faae sit Banesaar. Den Omstændighed, at Cavalleriet hos os er blevet anvendt paa denne Maade, er naturligvis ikke afgjørende; thi, fordi en Ting er skeet, følger deraf ikke med Nødvendighed, at den burde være skeet. Den høitærede Krigsminister talte om Landgang og yttrede igaar, at en Fjende, som vidste, at der ikke var Cavalleri tilstede paa det Sted, eller i det mindste i den Provinds, hvor han vilde forsøge Landgangen, vilde finde sig meget beroliget derved. Jeg troer imidlertid ikke, at en lille Deel af vort Cavalleri, især naar man tænker sig det deelt i 2 Grupper Ost og Vest for Storebelt, hvis Landgang for-